

ניתן לצפות בשיעורים נוספים באתר של
מכון מאיר בכתובת: www.meirtv.co.il

זה הסוד שלי

עיון בפרשת השבוע על פי ה"פרי צדיק"

לנו דבר בעולם שכ"כ ניכרת בו ההשפעה הסוביקטיבית, דוקא לפי הנושא, כקביעות המועדות וקדושתן האלהית, הנקראת עליהם ממרום על כל זמן, ומספר שניו לא יחקר. ואותה ההשפעה המבררת לנו את היחש המובטח, שאנו מוצאים לפי ירידתנו משוכן עדי עד ב"ה, מבררת לנו ג"כ את יחוסו כל הפרטים, שהם מתיחסים דוקא לנו לפי חלישותנו, ומ"מ כשמתנהגים בהם ע"פ אור ד' אשר יאיר לנו, הנה יהיה לנו החושך לאור ומעקשים למשור. ובוה נכללים כל פרטי האורה העלומה הנמצאת בכלל הספיקות, שהם עצמם מובילים ג"כ ע"פ תנאיהם לאותם הדברים המובטחים שהודאיות מובילה להם לפי ערכם, "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך, ואני תמיד עמך אחזת ביד ימיני, בעצתך תנחני ואחר כבוד תקחני, מי לי בשמים ועמך לא הפצתי בארץ, כלה שארי ולבבי צור לבבי וחלקי אלהים לעולם, כי הנה רחוקך יאבדו הצמתה כל זונה ממך, ואני קרבת אלהים לי טוב, שתי בד' אלהים מחסי לספר כל מלאכותיך".

4. עין אי"ה שבת ב', ה', י"ג
רב ורב חנינא רבי יוחנן ורבי חביבא מתנו בכוליה סדר מועד כל כי האי זוגא חלופי רבי יוחנן ומעיל רבי יונתן. גדול ערך הוא הענין של שמירת האומרים בכל מאמר, כי רוח הכללי של האומר צפונה היא במאמרו, ומתגלה ביותר לאוהבי תורה ועוסקים בה לשמה הערך המתיחש אל עצמות האומר שבמאמר ע"י ידיעת שם אומרו, כי המגמה הכללית, שהיא הניעה את בעל המאמר לאומרו, היא לעולם יותר גבוהה מעצם פרטיות הדבר שמתראה באותו המאמר הפרטי. ע"כ, מצד ידיעת שם האומר, כבר יש נתיב מפולש לנשיאת הדעה לכלליות התוכן של הדבר המקיף המניע את האומר למאמרו, והענין הכללי הוא הפועל היסודי בהשלמת העולם הנרצית מאנשי הרוח בעבודתם הרוחנית, כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם. הרושם של האומר, שהוא מצטרף עם המאמר, לעולם יראה אדם כאילו בעל שמועה עומד לנגדו, הוא פועל בזמן ההכרה של האומר לפי מדתו, ופועל בדורות הבאים ג"כ ע"פ ההכרה המארכת, ע"י רשימת הדברים המקובצים, שהם עומדים לעד ועושים את הבעלים לחיי חיי עולמים גם בעוה"ז, "אגורה באהלך עולמים", חוץ ממה שהרושם החי שפועל בעת ההכרה, עושה ג"כ את פריו בגניזה בכללות האומה, בהיותו מצורף להרושם של המאמר עצמו, ולא יוכל להיות בטל ועובר. וכיון שהרושם המצטרף למאמר מהאומר הוא ענין פועל ורושם, מובן הדבר שאם דבר אחד אמרו חכמים שונים, כ"א מהם הניח בו את רשומו, וכ"א חזה בו את החזות המתיחש לעצמיותו, ע"כ נכבדים לנו כל אחד ואחד בפ"ע לעומק הרשמים, ודקותם אין קץ. אמנם כל תו מיוחד פועל הוא את פעולתו, ע"כ הכל מתכנס לחשבון, וכשם שרושם של ודאי פועל את פעולתו לפי ערכו, כך פועל ג"כ רושם של ספק לפי ערכו, ע"כ נכבד לנו ג"כ הדיוק של איזה יחש מסופק שיש לאחד מן המאירים לנו את דרך החיים לאיזה לימוד ומאמר. בסדר מועד ניכר יותר רושם של הספיקות כמה הם פועלים. ספק של יו"ט פועל פעולתו על פזורי ישראל מצד יו"ט שני של גליות במדה גדולה. עצם רישומי הספיקות בקביעות המועדים, אתם אפילו שוגגים ומזידיים, הוא ג"כ ערך מצורף להראות את מקום הרשמים של הדברים המסופקים, שמ"מ גם הם נכנסים בחשבון, ויש להם שעה ומקום, והם עושים את תפקידם דוקא בצביונם, "כי אל דעות ד' ולו נתכנו עלילות". ע"כ, נכבד לנו לדעת פרטי האומרים כולם, ויחש הספק שבאחד מהם מצורף למה שבכוליה סדר מועד חל החילוף, בכל כי האי זוגא חלופי רבי יוחנן ומעיל ר' יונתן, ואין

1. פרי צדיק חקת ב' זאת חקת התורה. הלשון חק היינו שיחקה דברי תורה בלב.

2. צדקת הצדיק רל"ז

דיש חוקים ומשפטים כנודע ובודאי כך כח פעולתם בלב. אלו לחוק חוקי חיים מה שלמעלה משכל האדם והיינו בענין השגת אלהות וכן בענין ניצוח היצר מה שאלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו. ואלו לתת קדושה בלב כמו שאומרים אשר קדשנו במצוותיו ועונו מה שהוא מורגש בשכל וכן בניצוח היצר בכח אדם ברוח משפט. ובכל מצוה עצמה יש חוקים ומשפטים פירוש מה שמשכיל ממנה ומה שהוא כמו חוקה ולכך פעולתן בשתייהם: וזהו כלל מתן תורה.

3. צדקת הצדיק קע"ז

בכל דבר יש פרד"ס. פשט הוא עשיות כל התורה ומצוות בפועל ממש. ורמוז הוא הרמיזות שבלב שנעשים מאותם הפעולות. כענין חרש רומז ונרמז (גיטין נ"ט). שהרמוז הוא רומז על המכוון שבלבו שאי אפשר לו להוציאו לפועל. וכן כל העבודות הם רמיזות למה שבלב. דרך משל מצות צדקה בפועל ורמיזתה בלב להיות דבוק במדת רחמנות של השם יתברך לרחם על הבריות ולהשפיע לזולתו. ודרוש הוא הכוונה מצד החכמה שבמוח לדעת איזה לימוד מחודש דחכמה וידיעת השם יתברך נולד מעובדא זו במוחו. ואחר שמשיג שלושה אלו כלי המעשה גומרים ולב חומד ועין רואה חכמת הדבר אז זוכה לסוד שהוא ענין מה שאמרו (קידושין מ"א). לאדם טוב מטעימין לו מפרי מעשיו בעולם הזה:

הטעם על דרך (תהלים ל"ד ט') טעמו וראו וגו' נקרא סוד שאי אפשר להסביר לחבירו טעם שהוא מרגיש בחכו כענין שאמרו (אבות דר' נתן פרק ל"ז) שנים אוכלין מקערה אחת כל אחד טועם לפי מעשיו. כי הטעם אין שוה בכל אחד וזה נקרא סוד כידוע שהוא מה שאי אפשר להגיד כלל. כי מה שאפשר להגיד הרי אחר שהגיד שוב נודע גם להאחר ואיך הוא סוד וסתר ושנאמר בו (תהלים כ"ה י"ד) סוד ה' ליראיו או (משלי ג' ל"ב) ואת ישרים סודו. ועל כרחק שהוא דבר שגלוי למי שזוכה לבד ואי אפשר לגלותו כלל. וזהו הטעימה שכל אחד טועם לפי חלקו: